

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **M. Z. A. A.**, narozená „X“, státní příslušnost Irácká republika,
bytem „X“,
zastoupené Mgr. Štěpánem Ciprýnem, advokátem,
sídlem Rumunská 12, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Obor azylové a migrační politiky**,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2019, č. j. OAM-724/ZA-ZA11-K02-PD1-2017,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2019, č. j. OAM-724/ZA-ZA11-K02-PD1-2017, jímž bylo ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení udělené doplňkové ochrany na území České republiky rozhodnuto tak, že se žalobkyni podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), doplňková ochrana neprodlužuje.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu nezbytném vzhledem ke konkrétním

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

okolnostem případu, neboť žalobkyně splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Žalobkyně trvala na tom, že v případě návratu do země původu jí hrozí nebezpečí vážné újmy. Konkrétně žalobkyně uvedla, že původní důvody pro udělení doplňkové ochrany hrají zásadní roli pro prodloužení doplňkové ochrany, neboť se musí posoudit, zda se zásadním způsobem změnilы okolnosti, jež vedly k udělení doplňkové ochrany. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Az 68/2017-58. Rovněž poukázala na skutečnost, že žalovaný vycházel z podkladů z roku 2018 a některé informace, které žalovaný cituje, předcházejí rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2018, č. j. OAM-724/ZA-ZA11-K10-2017, kterým jí byla udělena doplňková ochrana. Z této skutečnosti žalobkyně dovodila, že žalovaný vycházel se stejných informací jako při rozhodování o udělení doplňkové ochrany. Trvala na tom, že bezpečnostní situace v Iráku je nadále špatná a nestabilní. Doplnila, že doplňková ochrana jí byla udělena již po oficiálním prohlášení iráckého premiéra Hajdara Abádího v listopadu 2017 o oficiálním porážení Islámského státu v Iráku, tedy žalovaný jí dal za pravdu, že pro civilní obyvatelstvo je země nebezpečná. Žalobkyně odkázala na zprávu UNICEF, který uvádí, že se situace v Iráku pomalu zlepšuje, nicméně Islámský stát pokračuje v zavražďování, a na další informace a statistiky, které získala prostřednictvím internetu. Poukázala na nejasnost navrácení osob do Iráku. Konkrétně zmínila irácké uprchlíky z Finska, kteří byli po svém návratu z Iráku vráceni zpět do Finska.

3. Žalobkyně konstatovala, že v Iráku není bezpečno, neboť před půl rokem zabili v Bagdádu ženy v jejím věku, které samy podnikaly a byly aktivní na sociálních sítích. Připomněla, že v posledních 11 letech ve své vlasti nebyla, z pohledu kultury vyrostla v České republice, neztotožňuje se se zvyky a životem v Iráku a odmítá si zahalovat hlavu. Ženy v Iráku nežijí samostatně, ale v rodinách. Když jim umře manžel, tak se musí ihned znovu provdat. Žalobkyně se domnívá, že jako samostatná žena by byla v Iráku ohrožena. V této souvislosti odkázala na různé zprávy mezinárodních organizací. Žalobkyně dále uvedla, že hovoří česky, v České republice pracuje a studuje. Oproti tomu v Iráku nemá rodinu, žádné přátele, ani majetek. Trvala na tom, že jí při návratu do vlasti hrozí ohrožení života či lidské důstojnosti ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyni byla rozhodnutím ze dne 21. 3. 2018, č. j. OAM-724/ZA-ZA11-K10-2017, udělena doplňková ochrana na 12 měsíců, neboť v době vydání rozhodnutí probíhal v zemi původu žalobkyně takový konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu. Doplnil, že nemohl vyloučit, že by žalobkyně byla vystavena hrozbě vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Za současné situace byl však nucen konstatovat, že došlo k takovým zásadním a trvalým změnám situace v zemi původu žalobkyně ve vztahu k jí prezentovaným potížím, že udělené doplňkové ochrany již nebylo zapotřebí. Žalovaný podanou žalobu považoval za nedůvodnou a účelovou. Trval na tom, že bezpečnostní situací v zemi původu žalobkyně se zabýval velmi podrobně, přičemž z informací nevybíral jen ty negativní informace, ale zabýval se celkovým obrazem společnosti, a to i ve vztahu ke konkrétním potížím žalobkyně.
5. Žalovaný konstatoval, že se rovněž důkladně zabýval návratem žalobkyně do země původu jako osoby osamocené, včetně potíží se začleněním zpět do společnosti či potíží spojených s návratem neúspěšné žadatelky o mezinárodní ochranu plynoucích od státních
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

orgánů. Podotkl, že podle návratové informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 6. 11. 2018, č. j. 133066/2018-LPTP, jsou si irácké orgány vědomy toho, že uprchlíci prchali před Islámským státem a tento útěk jim nevyčítají. Azylově relevantním důvodem podle žalovaného není skutečnost, že žalobkyně má na území České republiky rodinné příslušníky v linii přímé, vede spořádaný život, studuje a je zaměstnána.

Replika

6. V replice ze dne 15. 7. 2019 se žalobkyně prostřednictvím právního zástupce ostře ohradila proti tvrzení žalovaného o účelovosti podané žaloby. Podotkla, že je jejím právem podat žalobu, neboť žalovaný dostatečně neaplikoval bezpečnostní situaci v zemi původu na její situaci. Žalobkyně připomněla, že je svobodná žena, která převážnou část svého života strávila v České republice. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2011, sp. zn. 2 Azs 8/2011, a doplnila, že žalovaný dostatečně nezohlednil individuální hledisko. Zdůraznila, že oficiální orgány se na navrátilce dívají neutrálně, ale žalovaný nezkoumal přístup společnosti k její individuální situaci. Domnívala se, že by byla terčem útoků z důvodu, že odešla ze země původu jako nezletilá a vrátila se jako svobodná žena bez mužského doprovodu, bez známých, kteří by jí mohli pomoci, a odmítající tamní kulturu. Z těchto důvodů jí hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Podotkla, že se žalovaný nezabýval reálnou možností postupu jejího krátkodobého vycestování za účelem legalizace pobytu dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Český zastupitelský úřad v Bagdádě totiž přijímá žádosti o vstupní vízum pouze od držitelů diplomatických a služebních pasů, což ostatně uvádí na internetových stránkách. Doplnila, že žádosti se podávají ve městě Erbil, který je v Kurdistanu, kam by sama (jako svobodná žena) nemohla vycestovat. Domnívala se, že její námitky spořádaného života, studia, pravidelného docházení do zaměstnání a rodinného života jsou azylově relevantní. Rovněž se domnívala, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s jejími námitkami ohledně její současné sociální, ekonomické a rodinné situace.

Ústní jednání

7. Žalobkyně a právní zástupce žalobkyně se z jednání před soudem konaném dne 22. 6. 2020 omluvili.
8. Pověřený pracovník žalovaného pak při tomto ústním jednání před soudem setrval na napadeném rozhodnutí a požadoval zamítnutí žaloby. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na vyjádření ze dne 21. 6. 2019 a na žalobou napadené rozhodnutí. Dále uvedl, že z obsahu správního spisu i dosavadního řízení vyplývá, že se změnily okolnosti v zemi původu žalobkyně, což sama žalobkyně připouští. Rodinné vztahy nejsou důvodem k legalizaci pobytu podle zákona o azylu, ale je nutno využít řízení podle zákona o pobytu cizinců. Závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl, přičemž náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

10. Soud přezkoumal v rámci žalobních námitek skutkový a právní stav věci a dospěl k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
11. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Rozhodnutím ze dne 21. 3. 2018, č. j. OAM-724/ZA-ZA11-K10-2017, E. č. B006210, byla žalobkyni podle § 14a zákona o azylu udělena ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na dobu 12 měsíců doplňková ochrana, a zároveň bylo rozhodnuto o tom, že se žalobkyni podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu mezinárodní ochrana neuděluje.
12. Dne 4. 2. 2019 podala žalobkyně žádost o prodloužení udělené doplňkové ochrany na území České republiky. V žádosti uvedla, že žádá o prodloužení doplňkové ochrany ze stejných důvodů, a to z nebezpečné situace v Iráku. Žalovaný si jako podklad pro rozhodnutí vyžádal informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 12. 4. 2017 o relevantních informacích o zemi původu pro vyhodnocení dostupnosti alternativy vnitřního útěku nebo přesídlení; zprávu Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie ze dne 20. 7. 2017 o lidských právech a demokracii za rok 2016 – kapitola VI: Prioritní země z hlediska lidských práv - Irák; zprávu Freedom House z ledna 2017 – Svoboda ve světě 2017 - Irák; výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2017; výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018; druhou zprávu generálního tajemníka podle odstavce 7 rezoluce 2233 Rady bezpečnosti OSN ze dne 26. 1. 2016; stanovisko Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 14. 11. 2016 k návratům do Iráku; informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 23. 6. 2015 č. j. 98835/2015-LPTP, o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a po dlouhodobém pobytu po návratu do vlasti; zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 13. 4. 2016 o dodržování lidských práv za rok 2015.
13. V rámci výpovědi v řízení o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 26. 2. 2019 žalobkyně uvedla, že v Iráku nikoho nemá, v České republice žijí její rodiče a ona sama zde studuje a pracuje. Byla si vědoma, že jí byla doplňková ochrana udělena pouze z důvodu tehdy zhoršené bezpečnostní situace v Iráku. Dále uvedla, že v Iráku pro ni není bezpečno, pokud by ji tam nikdo neživil. Sleduje zprávy o bezpečnostní situaci v Iráku, přímo v Bagdádu se stal incident, kdy zabili několik žen za to, že samy podnikaly a byly aktivní na sociálních sítích. Informace má také od kamarádů, kteří mají známé v Iráku. Žalobkyně již v Iráku žádné známé nemá. Za posledních 11 let nebyla ve své vlasti, z pohledu kultury vyrostla v České republice, neuznává zvyky v Iráku, neměla by tam kde bydlet. Mohla by se tam vrátit, protože bezpečnostní situace je tam lepší, ale nemůže se tam vrátit sama jako žena, neměla by spokojený život. Uznala, že z bezpečnostní situace v Iráku je doba zralá Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pro návrat uprchlíků, nicméně ti opustili svou vlast před pár lety, ona již v roce 2008. Mohla by se vrátit do vlasti, ale nechce, protože v České republice má zázemí. V Bagdádu fungují základní služby, banky, lidé chodí do práce, ale pro ni to fungovat nebude, jelikož ženy v Iráku žijí v rodině. Pokud jim umře manžel, musí se ihned znovu provdat. I kdyby ji rodiče do Iráku doprovodili, tak jako svobodná žena nesmí v Iráku cestovat. Musela by mít v Bagdádu někoho, kdo jí pošle pozvánku. Sama nemůže do Kurdistanu. Její rodina by s ní mohla vycestovat, ale nemají tam zázemí a museli by platit drahé nájem. V případě potřeby nevěří, že by jí státní, jakož i nestátní, instituce pomohly. Jako samostatnou ženu by ji nezaměstnali. Chtěla by v České republice získat trvalý pobyt a občanství, ale musela by se nejprve vrátit do vlasti, kde by si vyřídila podklady. Návrat do Iráku je pro ni složitý, nechce se tam vrátit.

14. Žalovaný si dále jako podklad pro rozhodnutí vyžádal výroční zprávu Amnesty International 2018 ze dne 22. 2. 2018; informaci Odboru azylové a migrační politiky ze dne 1. 6. 2018 o politické a bezpečnostní situaci, vnitřně vysídlených osobách, návratech a současném vývoji; Údaje o zemi – Irák od Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) z roku 2018; informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 6. 11. 2018, č. j. 133066/2018-LPTP o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a po dlouhodobém pobytu v zahraničí po návratu do vlasti; zprávu ČTK ze dne 9. 12. 2017 – „Irák ohlásil konečnou porážku Islámského státu na svém území“; zprávu ČTK ze dne 19. 8. 2018 – „Američtí vojáci zůstanou v Iráku, dokud se země nestabilizuje“; zprávu ČTK ze dne 4. 9. 2018 – „V Iráku se po bojích s radikály vrátily domů čtyři miliony lidí“ a zprávu ČTK ze dne 18. 12. 2018 – „Maas: Bezpečnostní situace v Iráku je zralá pro návrat uprchlíků“. Dále si žalovaný vyžádal opis z rejstříku trestů.
15. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle odst. 2 platí, že za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
16. Dle § 53a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana uděluje na dobu, po kterou osobě požívající doplňkové ochrany hrozí vážná újma (§ 14a), nejméně však na 1 rok; na stejnou dobu se uděluje doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Osobě požívající doplňkové ochrany je povolen pobyt na území po dobu stanovenou v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany.
17. Dle § 53a odst. 4 zákona o azylu osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ve stanovené lhůtě zabráni důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.

18. Soud se nejprve zabýval tím, zda žalovaný zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobkyně totiž namítla, že žalovaný této zákonem uložené povinnosti nedostál. Jak vyplynulo z žalovaným předloženého správního spisu a žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobkyní, jednak z informací uvedených v samotné žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, a jednak z protokolu o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. Žalovaný dále vycházel ze spisového materiálu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany č. j. OAM-724/ZA-ZA11-2017. Z uvedených listin vyplynulo, že žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany žádá z důvodu, že trvají důvody, pro které jí byla doplňková ochrana udělena, tedy z důvodu nebezpečné situace v Iráku. Ve výpovědi doplnila, že důvodem je rovněž obava z toho, že je svobodná žena, která v zemi původu nesmí samostatně cestovat, v Iráku nemá rodinu ani přátele a neztotožňuje se s tamní kulturou, neboť vyrůstala v České republice. Žalovaný si jako podklad svého rozhodnutí vyžádal další podklady (výpis z rejstříku trestů a další informace a zprávy o situaci v Iráku), v napadeném rozhodnutí se zabýval okolnostmi, které se od udělení doplňkové ochrany rozhodnutím ze dne 21. 3. 2018, č. j. OAM-724/ZA-ZA11-K10-2017, změnily a postupně dospěl k závěru, že žalobkyně již podmínky udělené doplňkové ochrany nesplňuje. Žalobkyni byla doplňková ochrana udělena, neboť v době vydání rozhodnutí probíhal v zemi původu žalobkyně takový konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu. V pohovoru sama žalobkyně výslovně uvedla, že si je vědoma toho, že jí byla doplňková ochrana udělena výhradně z důvodu tehdy zhoršené bezpečnostní situace v Iráku. Zjištěný skutkový stav soud posoudil jako dostatečný, neboť žalovaný si obstaral dostatek podkladů pro rozhodnutí, důkazy vyhodnotil a v napadeném rozhodnutí podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobkyni prodloužení doplňkové ochrany nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Z uvedeného důvodu považuje žalobkyní vznesenou námitku za nedůvodnou.
19. Soud přdestírá, že ačkoli smyslem doplňkové ochrany je poskytnout žadateli ochranu, není tím myšlena ochrana před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu. Doplňková ochrana jako právní institut je jednou z forem mezinárodní ochrany, nicméně nelze jej považovat za univerzální nástroj sloužící k poskytování ochrany před bezprávním postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí doplňkové ochrany jsou zákonem poměrně úzce vymezeny a pokrývají pouze určitou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou uznávána nejen v mezinárodním, ale i vnitrostátním kontextu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005-46, dostupný na www.nssoud.cz).
20. Žalobkyně namítala, že splňuje podmínky pro prodloužení doplňkové ochrany. Soud však po prostudování správního spisu dospěl k závěru, že v předmětné věci se skutečně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

okolnosti, které vedly u žalobkyně k udělení doplňkové ochrany, změnily do té míry, že zanikl důvod, pro který byla udělena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2020, č. j. 5 Azs 329/2019-20, dostupný na www.nssoud.cz).

21. Je to z toho důvodu, že v době, kdy žalobkyni byla udělena doplňková ochrana, probíhal v zemi původu žalobkyně takový konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu. Z tohoto důvodu byla žalobkyni udělena doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu. Žalobkyni byla doplňková ochrana udělena výlučně z důvodu zhoršené bezpečnostní situace v Iráku.
22. V době, kdy bylo rozhodováno o prodloužení doplňkové ochrany, tj. dne 10. 4. 2019, byla bezpečnostní situace v Iráku úplně jiná. Sama žalobkyně v pohovoru uvedla, že z bezpečnostní situace v Iráku je doba zralá pro návrat uprchlíků, kteří vlast opustili před pár lety. Sama však vlast opustila už před 11 lety. Mohla by se vrátit do vlasti, ale nechce, protože v České republice má zázemí. Na tomto místě soud podotýká, že rovněž žalovaný dospěl na základě nashromážděných podkladů k závěru, že bezpečnostní situace se v Iráku změnila a je možné, aby se žalobkyně do země původu vrátila.
23. Ohledně nashromážděných podkladů soud podotýká, že žalovaný si zajistil nejen dostatek podkladů pro své rozhodnutí, ale rovněž podklady aktuální. V řízení o udělení doplňkové ochrany sice také vycházel z výroční zprávy Amnesty International a z informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a po dlouhodobém pobytu v zahraničí po návratu do vlasti, ale výroční zpráva Amnesty International byla ze dne 22. 2. 2017 (v řízení o prodloužení doplňkové ochrany se jednalo o výroční zprávu ze dne 22. 2. 2018) a informace Ministerstva zahraničních věcí byla ze dne 23. 6. 2015 (v řízení o prodloužení doplňkové ochrany se jednalo o informaci ze dne 6. 11. 2018). Námitku žalobkyně, že žalovaný při rozhodování o prodloužení doplňkové ochrany vycházel se stejných podkladů jako při předešlém rozhodování o udělení doplňkové ochrany, tak soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
24. Situace žalobkyně se změnila, neboť bezpečnostní situace v Iráku se zlepšila, což sama žalobkyně potvrdila při svém pohovoru. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že žalobkyně se svobodná, samostatná žena, která si zvykla na místní kulturu. Pro úplnost soud uvádí, že s ohledem na § 32 odst. 1 zákona o azylu se soud může zabývat pouze žalobními body označenými v zákonné lhůtě, a proto se soud nemohl zabývat žalobními body, které žalobkyně uvedla ve své replice ze dne 15. 7. 2019, neboť z nich nevyplývá možné porušení zásady non-refoulement, která je obsažena v čl. 33 vyhlášky ministra zahraničních věcí ze dne 15. 12. 1954 o Ženevských úmluvách ze dne 12. 8. 1949 na ochranu obětí války (dále jen „Ženevská úmluva“), která znamená de facto závazek smluvních států „nevyhostit jakýmkoli způsobem nebo nevrátit uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení“. V daném případě však výjimka z § 75 odst. 1 s. ř. s. nenastala, a proto nehraje roli, že si žalobkyně v mezidobí zvykla na místní kulturu.
25. Na tomto místě soud rovněž doplňuje, že není povinností žalovaného se v rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany zabývat praktickou proveditelností realizace žádosti Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

o povolení k pobytu dle zákona o pobytu cizinců v zemi původu žalobkyně. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobkyni nic nebrání ve vycestování do Iráku a ze založených zpráv ve správním spise, s nimiž byla žalobkyně seznámena dne 18. 3. 2019, vyplynulo, že žalobkyni by žádné nebezpečí či újma při návratu do Iráku nehrozila. Za této situace má tedy soud za to, že žalobkyně již nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

26. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobkyně a nově nashromážděných podkladů. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení namítaných ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
27. Současně s tím v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 22. června 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)